

Posudek oponenta bakalářské práce

Jméno a příjmení studenta	Zuzana Šislerová	
Studijní program	N8206 Výtvarná umění	
Obor/ateliér	Multimedia a design/Prostorová tvorba	
Forma studia	prezenční	
Akad. rok	2015/2016	
Název práce	Divadelní park ve Zlíně	
Oponent práce	akad. sochař Ondřej Podzimek	

Zadání práce se týká unikátní části města Zlína - části, rozkládající se bezprostředně pod přehradou Kudlovského potoka. Tato část vždy měla svůj genius loci a neztratila jej ani po vybudování moderní divadelní budovy. Samotné divadlo se obrací svou fasádou na opačnou stranu - směrem ke kostelu a k hlavní křižovatce která byla vždy významným bodem na obchodních cestách ve směru východ-západ a sever-jih. Prostor za divadlem zůstal jakoby odcloněn od komunikačního ruchu a zachoval se kupodivu v nedotčeném stavu: nebyl zasažen výstavbou v šedesátých letech, ani se nestal kořistí developerů od počátku devadesátých let. Jde o polootevřený parkový prostor v samém středu města, který stále čeká na své ztvárnění a plnohodnotné využití.

Autorka v teoretické části práce poctivě zmapovala všechny lokality v centru města Zlína, které mají parkovou úpravu a parkovou funkci. Potěšilo mne, že vedle popisu budov, jejich autorů a uměleckých děl v městském parteru se zmínila i o městském mobiliáři a vyjmenovala designery, kteří se na jednotlivých produktech autorsky podíleli.

Za přínosnou považuji i výběrovou "inventuru" některých obdobných parkových realizací v rámci České republiky. Autorka si všímá zejména multifunkčních řešení, kdy parkový prostor je využitelný i pro hry dětí, posezení, či pro kulturní akce. Popsány jsou jak projekty zdařilé, tak i zjevně nezdařilé (Kociánka v Ústí nad Orlicí). Zde bych teoretické části práce vytkl, že autorka zcela rezignovala na uvedení některých zdařilých parkových úprav ve světě - příklady existují a jsou nepochybně zajímavé a inspirativní.

V praktické části se autorka zabývala analýzou současného stavu parku za divadlem. Při tom porovnávala na jedné straně původní myšlenku architekta Miroslava Řepy a na druhé straně současný stav, který z původně parkového prostoru vytvořil velmi nepovedené parkoviště. Dále autorka vytýčila základní cíle, k jejichž formulaci přispěly i dialogy s architektem M. Řepou, s architektkou města Zlína, z ředitelem Městského divadla.

K obslužnosti místa okolo kašny mohu přidat svůj poznatek: nevyhovující bylo již původní řešení obslužnosti tohoto prostoru, kdy se předpokládal vjezd koridorem "krčku" s kruhovým objezdem okolo kašny. Byl jsem několikrát svědkem toho, jak na toto nádvoří vjížděly

nákladní automobily s návěsem pro přepravu divadelních kulis. Na takto dlouhé vozidlo však není kruhový objezd dostatečně dimenzovaný, takže řidiči ve snaze se na úzkém prostoru otočit běžně přejíždějí přes obrubníky a z travního porostu vytvářejí bahnité pole.

Autorka se seznámila s veškerými podklady a její návrh si z nich bere poučení, aniž by přímo přebírala cokoli z dosavadních námětů na úpravu tohoto prostoru. Jako krok správným směrem hodnotím dotvoření parkové úpravy o minimalistické hlediště, které umožní různé druhy společenského využití této části parku. Za vhodnou považuji i ideu zachování dosavadní studny, či dislokaci pítka v tomto umístění.

Je však velká škoda, že autorka nepracovala s "osvobozením" kudlovského potoka, který je v tomto prostoru brutálně, necitlivě a naprosto zbytečně sveden do podzemních skruží. Tekoucí voda je vždy přínosem pro každý veřejný prostor a pro každou parkovou úpravu. Přítomnost tohoto dynamického živlu by zcela zásadním způsobem ozvláštnilo celý park - nemluvě o příznivém účinku na letní mikroklima tohoto prostoru. Šlo by o jediný zlínský park s elementem tekoucí vody. Lituji tedy promarněné příležitosti, kdy se autorka zjevně nechala zatlačit do tvůrčí defenzivy a nevyužila nejsilnější motiv, který je v dané lokalitě ukryt jako zapomenutý poklad, zanořený jen nehluboko pod povrchem.

Pokud jde o dotvoření nárožní budovy, autorkou navržené řešení považuji za velmi diskutabilní z hlediska vnějšího vzhledu. V předložené práci zůstalo zapojení budovy do budoucí parkové úpravy pouze naznačeným torzem myšlenky. Podle mého názoru by si budova zasloužila sjednocení ve střešní části, a také hmotové prodloužení průčelí směrem východním k nároží divadla. K tomu by postačoval stěnový prvek (symbolické sloupořadí či plotová konstrukce, treláž), který by vytvořil žádoucí optický a psychologický předěl. Ten by uzavíral parkový prostor, odstiňoval by jej od rušné hlavní komunikace východ-západ a zároveň by opticky spojoval nárožní budovu s budovou divadla. Abych ozřejmil co mám na mysli: zdařilým příkladem takového lehkého (vizuálního) vertikálního předělu je MFO Park ve švýcarském Zurichu (Burckhardt + Partner and Raderschall Landschaftsarchitekten 2000), oceněno: European Garden Award 2010.

Návrh klasifikace: B - velmi dobře

Ve Zlíně dne 31. 05. 2016

Ondřej Podzimek